

Ганна СКАРЖЫНСКАЯ-САВІЦКАЯ
НАВАГОДНЯЯ КАЗКА

Ганарылася Зіма:

– Прыгажэй мяне няма!
У карункавых сняжынках,
дрэвы, кусцікі, сцяжынкі.

Завітала на паляну,
і гірлянды, бы ліяны,
начапіла на ялінкі...
ды прысела на хвілінку.

Тут падскочыў і мароз:
мішуры вакол натрос.
Ночка з-за прыгорачка
рассыпала зорачкі.

Ну, а ранкам на палянку
завітаў лясны народ.
Каля ёлкі навагодняй
закружыўся карагод.

Тут і зайцы, і куніцы,
і вавёркі-чараўніцы.
Воўк з лісой танцуе важна,
вожык топчацца адважна.

Зухаватая снічка
начапіла завушнічкі,
закружыла верабейку,
нібы снежная завейка.

І снягір чырвонабокi
хвацка кінуўся ў скокі.
Дзяцел справаю заняты –
тэлеграму шле рабятам:

“Гэй, Марыйка, Света, Янка,
запрашаю на палянку!
Весяліцца, танцаваць,
разам Новы год вітаць!

Ах, шчаслівыя рабяты!
Хутка збегалі дахаты –
падарункі каб сабраць
ды звяркоў павіншаваць.

Але кажа брату Света:
– І навошта ўсё гэта?
Падарункі Дзед Мароз
у карэце ім павёз.

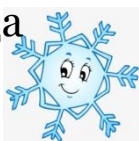
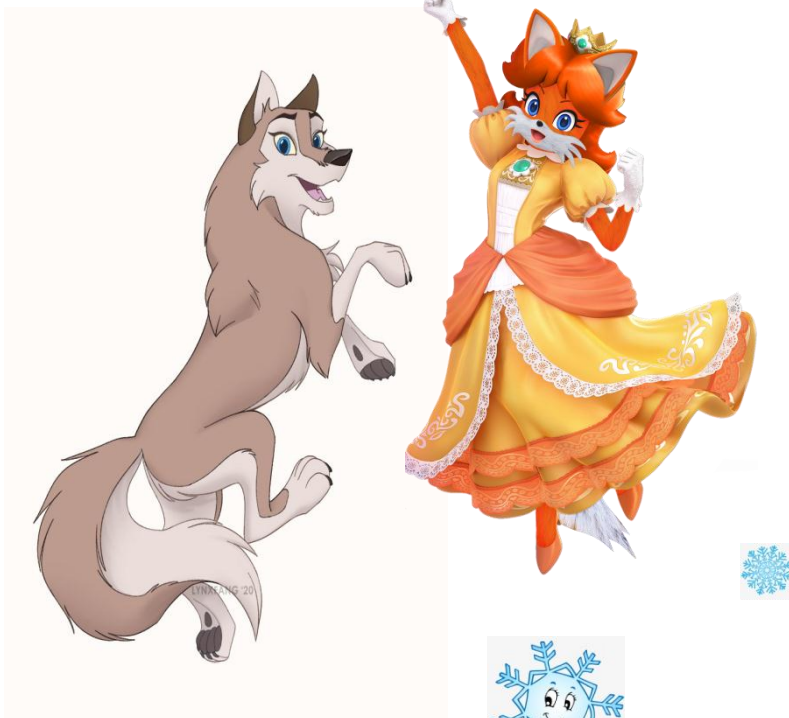
Лепей, Янка, мы з Марыяй
ды палянцу ім накрыйем
Возьмем мы звяркам ласункаў,
розных смачных пачастункаў.

– Класна! – узрадаваўся Янка.
Цягнічок зрабіў ён з санкаў.
Тут паклалі скарбы ўсе,
пацягнулі па чарзе.

А насустрач ім імчыцца
завіруха ў калясніцы.
Падхапіла хутка санкі
і панесла на палянку.

Азірнуцца не паспелі,
як абрус паслала белы
з пачастункамі ад Янкі
і Марыйкі, і Святланкі.

Зайчык морквачку схапіў,
вожык яблык начапіў,
а вавёрачкі-пацешкі
прыняліся за арэшкі.

А для вёрткіх птушанят
шмат тут крошак і зярнят...

– Дзякуй, дзякуй, вам, рабяты! –
скачуць дружна зверняты.

Дзед Мароз гасцей вітае –
падарункі ўручае.

А Снягурка гэтак міла
ўсіх да ёлкі запрасіла.

Вось нарэшце й Новы год
завітаў у карагод.

Наўсцяж дзверы адчыніў –
у вандроўку запрасіў.

Абяцаў ён вельмі шчыра:

– Буду шчодрым, светлым, мірным...
Працаваць буду старанна –
здзейсню ўсе вашы жаданні!

ЗІМКА-ЧАРАЎНІЦА

Зімка-чараўніца –
па Гародні мчыцца.
У пухнатым белым футры,
белых рукавіцах.
А з карункавых сняжынак
начапіла завушніцы.
Шапку белую надзела –
і навокал пасвятлела.
Полям, лесам танцавала,
дыяменты рассыпала.
Ды паклікала нас ранкам:
– Гэй, дзятва, хутчэй на санкі!
Мы дасталі снегакаты,
лыжы і канькі...
У чараўны лес зімовы
крочым у Пышкі.
А з гары разносяцца –
гучны смех і гоман.
Толькі спіць пад лёдам
непрабудна Нёман.

ЗІМОВЫ БЕГ

Зіма распачала свой дзіўны бег –
пераліваецца на сонцы ярка снег,
мароз абсыпаў срэбрам наваколле,
трашчыць на дрэвах ад марозу голле.

Майструем мы кармушкі так старанна,
і што нам тыя драпіны ды раны,
бо кожны адчувае сябе зухам –
галоўнае, не адмарозіць вуха!

Заваяла мяцеліца абшары.
З гары высокай мы ляцім да мары.
Канікулы – бязвоблачныя дні,
І сонца нас вітае з вышыні.

